

3965/2005 ΜΠΡ ΠΕΙΡ

Πρωτοδίκης: ΣΠ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΕΑΣ

Δικηγόροι: Γ. Λατσούδης, Αθ. Θεολογίδης

Από τη διάταξη του άρθρου 479 ΑΚ σαφώς συνάγεται ότι σε περίπτωση μεταβιβάσεως επιχειρήσεως, όπου ως "επιχείρηση" νοείται το σύνολο των πραγμάτων, δικαιωμάτων και άυλων αγαθών, τα οποία έχουν οργανωθεί σε οικονομική ενότητα από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προς επίτευξη οικονομικού αποτελέσματος, δημιουργείται εκ του νόμου σωρευτική αναδοχή του αποκτώντος για τα χρέη της επιχειρήσεως που έχουν γεννηθεί μέχρι το χρόνο της μεταβιβάσεως έως την αξία των μεταβιβασθέντων στοιχείων. Η ευθύνη του μεταβιβάζοντος εξακολουθεί να υφίσταται. Αντίθετη συμφωνία μεταξύ των συμβαλλομένων προς βλάβη των δανειστών είναι άκυρη έναντι αυτών (Εφαθ 9675/1999 ΕλλΔνη 41 1394, Εφαθ 5460/1998 ΕλλΔνη 39 1400). Ως "χρέη" της επιχειρήσεως θεωρούνται εκείνα που υφίσταντο κατά το χρόνο της μεταβιβάσεως της περιουσίας ή της επιχειρήσεως και δεν γεννήθηκαν αργότερα, εκτός εάν αυτά προέρχονται από μεταβολή ή επέκταση της ήδη υπάρχουσας ενοχής. Αρκεί, δηλαδή, ότι ο νομικός λόγος γενέσεως του χρέους έχει προηγηθεί της συμβάσεως μεταβιβάσεως. Ως υφιστάμενα κατά το χρόνο της μεταβιβάσεως χρέη νοούνται, εκτός από τα απαιτητά, και εκείνα που τελούσαν υπό προθεσμία ή υπό αίρεση, καθώς και εκείνα που στηρίζονται σε έννομη σχέση, από την οποία πηγάζει υποχρέωση προς παροχή (Εφαθ 2545/2003 ΕλλΔνη 45 590, Εφαθ 6240/1998 ΕλλΔνη 40 1143). Για τη θεμελίωση ευθύνης του αποκτώντος είναι αδιάφορο το εάν αυτός γνώριζε την ύπαρξη των χρεών, απαιτείται όμως να γνωρίζει αυτός ότι του μεταβιβάζεται η επιχείρηση ως σύνολο ή κατά το μείζον μέρος της. Η γνώση αυτή θεωρείται υφισταμένη, όταν από τις ειδικές συνθήκες, υπό τις οποίες έλαβε χώρα η μεταβίβαση, συνάγεται ότι ο αποκτών γνώριζε τη γενική περιουσιακή κατάσταση του μεταβιβάζοντος και ηδύνατο να αντιληφθεί ότι περιουσιακό στοιχείο που μεταβιβάσθηκε αποτελεί το σύνολο ή το σημαντικότερο μέρος της επιχειρήσεως του (ΑΠ 1129/1983 ΝοΒ 32 667, Εφαθ 2545/2003 όπ. π., ΕφΠειρ 87/1995 ΕΝΔ 24.18 Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 84, 105 και 106 ΚΙΝΔ σαφώς συνάγεται ότι, όταν υπάρχει απαίτηση από την εκμετάλλευση του πλοίου από τον εφοπλιστή, δηλαδή από τον εκμεταλλευόμενο ξένο πλοίο, ο τρίτος δανειστής δύναται να στραφεί και κατά του εφοπλιστού και κατά του κυρίου του πλοίου. Στην περίπτωση αυτή, δεν υφίσταται, κατά νομική κυριολεξία, παθητική εις ολόκληρον ενοχή (άρθρα 481 επ. ΑΚ), διότι ο οφειλέτης της απαιτήσεως που πηγάζει από την εκμετάλλευση του πλοίου είναι μόνο ο εφοπλιστής, ενώ ο κύριος του πλοίου ευθύνεται για την απαίτηση αυτή πραγματοπαγώς, δηλαδή μόνο με το συγκεκριμένο περιουσιακό στοιχείο αυτού, ήτοι το πλοίο, υφισταμένης "νόθου" παθητικής εις ολόκληρον ενοχής (ΕφΠειρ 109/2003 ΕΝΔ 31 453, ΕφΠειρ 1270/1997 ΕΝΔ 25 438, ΕφΠειρ 72/1993 ΕΝΔ 23 43).

Δηλαδή, δεν υφίσταται παράλληλη προσωπική ευθύνη του κυρίου του πλοίου με αυτή του εφοπλιστή για τις εκ του εφοπλισμού απορρέουσες απαιτήσεις. Ο κύριος του πλοίου είναι απλώς αναγκασμένος να δεχθεί την αναγκαστική εκποίηση του πλοίου του για την ικανοποίηση των εις βάρος του εκ του εφοπλισμού απαιτήσεων. Η αγωγή κατά του κυρίου του πλοίου αποσκοπεί στην απόκτηση τίτλου εκτελεστού κατ' αυτού (ΑΠ 1103/1996 ΕλλΔνη 38 1134, ΑΠ 581/1996 ΕλλΔνη 39 573, ΑΠ 991/1991 ΕΕΔ 1992 639, ΕφΠειρ 503/2001 ΠειρΝομ 23 428, ΕφΠειρ 114/2000 ΠειρΝομ 22 177, ΕφΠειρ 1301/1997 ΝομΝαυτΤμΕφΠειρ 1996 - 1997 σ. 680). Σύμφωνα με τα προεκτιθέμενα, η ευθύνη του απλού κυρίου του πλοίου (εκ του εφοπλισμού) υπάρχει μόνο εφ' όσον τούτο ανήκει σε αυτόν, παύει δε όταν η κυριότητα μεταβιβασθεί σε τρίτο πρόσωπο. Επομένως, οι δανειστές των απαιτήσεων που πηγάζουν εκ του εφοπλισμού του πλοίου (εάν δεν έχουν ναυτικό προνόμιο ή δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής

των διατάξεων των άρθρων 939 επ. ΑΚ) δεν δύνανται να στραφούν κατά του πλοίου εις χείρας του νέου κυρίου, διότι δεν υπάρχει πλέον δικαίωμα παρακολουθήσεως του. Κατά του νέου κυρίου οι δανειστές δεν δύνανται να στραφούν ούτε επί τη βάσει της διατάξεως του άρθρου 479 ΑΚ, διότι η διάταξη αυτή προϋποθέτει ενοχική οφειλή και προσωπική ευθύνη, η οποία όμως, όπως έχει ήδη εκτεθεί, δεν υφίσταται στο πρόσωπο του κυρίου του πλοίου, η ευθύνη του οποίου για τις απαιτήσεις εκ του εφοπλισμού είναι αντικειμενική και πραγματοπαγής (ΕφΠειρ 1109/2003 ΕΝΔ 31 453, ΕφΠειρ 746/2003 ΕΝΔ 31 365, ΕφΠειρ 503/2001 όπ. π., ΕφΠειρ 114/2000 όπ. π., ΕφΠειρ 263/1990 ΕΝΔ 20 509). Κατά συνέπεια, κρίσιμη για τη θεμελίωση της ευθύνης του αποκτώντος πλοίο, το οποίο αποτελεί "περιουσία" ή "επιχείρηση" κατά την έννοια του άρθρου 479 ΑΚ, είναι η διερεύνηση του εάν η απαίτηση του τρίτου δανειστή προέρχεται από τον εφοπλισμό του πλοίου, δηλαδή από την οικονομική εκμετάλλευση αυτού από τρίτο πρόσωπο ή από την τριαύτη εκμετάλλευση του από τον κύριο του πλοίου, ο οποίος καλείται στην περίπτωση αυτή πλοιοκτήτης.

Τέλος, από τις διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 εδ. α` της από 19.6.1980 Συμβάσεως της Ρώμης "Για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές", η οποία κυρώθηκε και ισχύει στην Ελλάδα με το Ν. 1792/1988 "Κύρωση σύμβασης για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας στη σύμβαση για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές" και 25 εδ. β` ΑΚ, αναλόγως εφαρμοζόμενες, συνάγονται τα ακόλουθα: το κατά πόσον ο αποκτών από άλλον περιουσία ή επιχείρηση ως σύνολο, καθίσταται αυτομάτως και σε ποια έκταση συνυπεύθυνος με τον παλιό κτήτορα για τα χρέη που ανήκουν στην περιουσία ή την επιχείρηση, διέπεται, ως ενοχική σχέση έκτου νόμου, από το δίκαιο που, έκτου συνόλου των ειδικών συνθηκών, συνδέεται στενότερα με αυτή τη σχέση και εντεύθεν αρμόζει σε αυτήν. Σημειωτέον ότι μεταξύ των συνδεδειγμένων στοιχείων που συγκροτούν τις ως άνω ειδικές συνθήκες δύναται να περιλαμβάνεται, προκειμένου περί νομικών προσώπων, και η πραγματική έδρα τους, έστω και αν αυτή είναι διαφορετική από την καταστατική τους έδρα, τούτο δε σύμφωνα με τη ρύθμιση της διατάξεως του άρθρου 10 ΑΚ, η οποία σε επίπεδο ιδιωτικού διεθνούς δικαίου εκτοπίζει την από το άρθρο 64 ΑΚ αντίστοιχη ρύθμιση, αφού η τελευταία αφορά σε έδρες εντός της ελληνικής επικρατείας. Η ως άνω ενοχική σχέση (ευθύνη) εκ του νόμου δεν διέπεται από το δίκαιο, βάσει του οποίου κρίνεται η τυχόν υφισταμένη υποσχετική σύμβαση περί μεταβιβάσεως της περιουσίας ή της επιχειρήσεως (λ.χ. πώληση), που είναι, σύμφωνα με τα άρθρα 3 της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης και 25 εδ. α` ΑΚ, κατ` αρχήν το δίκαιο που επέλεξαν τα συμβαλλόμενα μέρη (ΑΠ 591/2002 ΕΝΔ 30 306 = ΕλλΔνη 44 450, ΕφΠειρ 42/1999 ΕΕμπΔ 1999 555, ΕφΠειρ 1193/1995 ΕΕμπΔ 1996 352, ΕφΠειρ 990/1993 ΕΝΔ 22 165, ΕφΠειρ 825/1990 ΕΝΔ 19 128, ΕφΠειρ 22/1990 ΕΝΔ 18 149, contra Μαριδάκης, Ιδιωτικών Διεθνές Δίκαιον, έκδ. Β`, Τ. Β`, σ. 48 επ., κατά τον οποίο η ευθύνη του αποκτώντος κατ` άρθρο 479 ΑΚ ρυθμίζεται από το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση μεταβιβάσεως πλοίου, και ΕφΠειρ 840/2000 ΕΝΔ 29 211, κατά την οποία η ύπαρξη ευθύνης του αποκτώντος πλοίο ως περιουσία ή επιχείρηση κρίνεται κατ` αρχήν κατά το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση μεταβιβάσεως αυτού, υπό τον περιορισμό, όμως, ότι η επιλογή του δικαίου αυτού δεν αποσκοπεί σε καταστρατήγηση ημεδαπών διατάξεων αναγκαστικού δικαίου, όπως εκείνη του άρθρου 479 ΑΚ).

Στην προκειμένη περίπτωση, η ενάγουσα εκθέτει με την από 14.7.2003 υπ` αριθ. εκθ. καταθ. υπό κρίση αγωγή (εφεξής : κυρία αγωγή) ότι ασκεί επιχείρηση ανά τον κόσμο εφοδιασμού πλοίων με καύσιμα και λιπαντικά. Ότι μετά από παραγγελία της εταιρίας υπό την επωνυμία "D" SHIPPING CO LTD" η οποία ενεργούσε κατ` εντολή και για λογαριασμό της εταιρίας υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD", πλοιοκτήτριας του υπό σημαία Κύπρου πλοίου "T", πώλησε προς την τελευταία και παρέδωσε στο ως άνω

πλοίο στον Πειραιά στις 3.2.2003 την αναφερομένη στο δικόγραφο της αγωγής ποσότητα καυσίμων, αντί συμφωνηθέντος τιμήματος 5.968, 69 Δολλαρίων Η. Π. Α. Ότι μετά από νέα παραγγελία της εταιρίας υπό την επωνυμία "D. SHIPPING LTD", η οποία ενεργούσε κατ' εντολή και για λογαριασμό της εταιρίας υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD", πλοιοκτήτριας του αυτού ως άνω πλοίου, πώλησε προς την τελευταία και παρέδωσε στο πλοίο στον Πειραιά στις 10.2.2003 την αναφερομένη στο δικόγραφο της αγωγής ποσότητα καυσίμων, αντί συμφωνηθέντος τιμήματος 9.752, 40 Δολλαρίων Η.Π.Α. Ότι η εταιρία υπό την επωνυμία "D SHIPPING LTD", είναι διαχειρίστρια του εφοδιασθέντος πλοίου "T" με καταστατική έδρα τη Μονροβία Λιβερίας και πραγματική τοιαύτη στην Κηφισιά Αττικής, όπου και είναι εγκατεστημένη δυνάμει των διατάξεων του Α.Ν. 89/1967. Ότι η εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD", πλοιοκτήτρια κατά το χρόνο των ως άνω εφοδιασμών του πλοίου "T" για λογαριασμό της οποίας δόθηκαν οι προαναφερόμενες παραγγελίες, εδρεύει τύποις στη Λευκωσία Κύπρου και πράγματι στην Ελλάδα και δη στην προαναφερθείσα διεύθυνση της ως άνω διαχειρίστριας του πλοίου εταιρίας. Ότι για τους προαναφερόμενους δύο εφοδιασμούς εκδόθηκαν τα αναφερόμενα στο δικόγραφο της αγωγής τιμολόγια, τα οποία ήσαν πληρωτέα στις αναφερόμενες στην αγωγή ημερομηνίες, πλην όμως η ως άνω πλοιοκτήτρια του πλοίου εταιρία δεν της κατέβαλε τα αντίστοιχα ποσά, αλλά, αντιθέτως, δύο μόλις ημέρες μετά το δεύτερο εφοδιασμό πώλησε το ως άνω πλοίο στην εναγομένη αντί τιμήματος 3.000.000 Δολλαρίων Η.Π.Α. και ακολούθως μεταβίβασε αυτό (το πλοίο) στην εναγομένη στον Πειραιά στις 12.3.2003. Ότι στην πραγματικότητα το τίμημα της πώλησης του πλοίου ουδέποτε κατεβλήθη από την εναγομένη, η οποία γνώριζε ότι το πλοίο "T" ήταν το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο της ως άνω πλοιοκτήτριας εταιρίας, η οποία είναι "μονοβάπορη", όπως και η προαναφερομένη διαχειρίστρια του πλοίου εταιρία. Ότι κατά την εφαρμοστέα στην προκειμένη περίπτωση διάταξη του άρθρου 479 ΑΚ η εναγομένη ευθύνεται για τα χρέη της δικαιοπαρόχου της πωλήτριας εταιρίας και μέχρι της αξίας του μεταβιβαζομένου πλοίου, η οποία ανέρχεται στο ποσόν των 3.000.000 Δολλαρίων Η.Π.Α.

Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η υπό κρίση αγωγή, παραδεκτικώς εισάγεται προς εκδίκαση κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλην (άρθρα 8, 9, 10, 12 παρ. 1 και 14 παρ. 2 ΚΠολΔ) και κατά τόπον (λόγω της πραγματικής έδρας της εναγομένης εταιρίας κατ' άρθρο 25 παρ. 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 51 παρ. 3β περ. α' και ι' Ν. 2172/1993 ως εκ του ναυτικού χαρακτήρα της διαφοράς - ΟΛΑΠ 2/1999 ΕΝΔ 27 81 - Ελλάδα 40 271, ΕφΠειρ 161/2003 ΕΝΔ 31 39, ΜονΠρωτΠειρ 40/2004 αδημ.). Συνακολούθως, το Δικαστήριο αυτό έχει και διεθνή δικαιοδοσία προς εκδίκαση της προκειμένης διαφοράς (άρθρα 3 παρ. 1 και 4 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 παρ. 1 και 60 παρ. 1 του Κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου της 22.12.2000, L 12/16.1.2001, "Για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις", η οποία αντικατέστησε τη Διεθνή Σύμβαση των Βρυξελλών, κυρωθείσα στην Ελλάδα με το Ν. 1844/1988). Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή αφορά ιδιωτική διαφορά από διεθνή έννομη σχέση (δηλαδή σχέση με στοιχεία αλλοδαπότητας), και ως εκ τούτου τίθεται ζήτημα εφαρμοστέου δικαίου, δεδομένου, μάλιστα, ότι η εναγομένη ισχυρίζεται ότι εφαρμοστέο στην ένδικη υπόθεση τυγχάνει το αγγλικό ουσιαστικό δίκαιο (ως δίκαιο διέπον την πώληση του πλοίου "T" στην εναγομένη), άλλως το κυπριακό ουσιαστικό δίκαιο (ως δίκαιο της σημαίας του πλοίου, αλλά και της έδρας των συμβαλλομένων στην πώληση του πλοίου εταιριών), άλλως το ελβετικό ουσιαστικό δίκαιο (ως δίκαιο της κατοικίας του πραγματικού ιδιοκτήτη της πωλήτριας του πλοίου εταιρίας Θ.Π.), και ως εκ τούτου η αγωγή είναι ευθέως απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι τα προαναφερόμενα δίκαια δεν διαλαμβάνουν διάταξη ομοίου περιεχομένου με την εκείνη του άρθρου 479 ΑΚ, η οποία

καθιερώνει ευθύνη του αποκτώντος περιουσία ή επιχείρηση, η οποία βαρύνεται με χρέη. Επί του ισχυρισμού αυτού της εναγομένης λεκτέα τα εξής : Είναι γεγονός ότι στο από 23.10.2002 προσύμφωνο αγοραπωλησίας του πλοίου (Memorandum Of Agreement - M.O.A), το οποίο καταρτίστηκε μεταξύ της εταιρίας υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" και της κατονομασθησομένης από την εταιρία υπό την επωνυμία "S. CONTAINER SERVICES S.A". και ήδη της εναγομένης - κατονομασθείσας εκ των υστέρων ως αγοράστριας - εταιρίας και αφορά στην πώληση του πλοίου "T", ρητώς ορίζεται ότι εφαρμοστέο επί της προκειμένης συμβάσεως πώλησεως είναι το αγγλικό ουσιαστικό δίκαιο. Εντούτοις, η συμφωνία αυτή περί την εφαρμογή του εφαρμοστέου επί της συμβάσεως δικαίου αφορά μόνο στις μεταξύ των συμβληθέντων μερών σχέσεις (ήτοι τις σχέσεις πωλητή και αγοραστή) και δεν επηρεάζει την κρινόμενη απαίτηση μεταξύ των διαδίκων, η οποία δεν πηγάζει από τη σύμβαση, αλλά από το νόμο, πρόκειται, δηλαδή, περί εξωσυμβατικής ενοχής, επί της οποίας εφαρμοστέο τυγχάνει το εξ όλων των ειδικών συνθηκών αρμόζον δίκαιο. Περαιτέρω, από τα προσκομιζόμενα μετ' επικλήσεως από τους διαδίκους αποδεικτικά στοιχεία αποδεικνύεται ότι στην ένδικη υπόθεση αρμόζον εξ όλων των ειδικών συνθηκών είναι το ελληνικό ουσιαστικό δίκαιο, καθ' όσον : α) η πωλήτρια (εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" και η αγοράστρια του πλοίου (εναγομένη) είναι εταιρίες με πραγματική έδρα στην Ελλάδα, και δη στην Κηφισιά Αττικής η πρώτη και στον Πειραιά, όπου και λαμβάνονται οι αποφάσεις για τη διοίκηση τους, β) διευθυντές της εναγομένης - αγοράστριας του πλοίου είναι οι Δ.Α και Μ.Σ., Έλληνες υπήκοοι, οι οποίοι δηλώνουν ως διεύθυνση κατοικίας τους την Ελλάδα ενώ και η πωλήτρια του πλοίου εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING LTD" διευθύνεται από Έλληνες υπηκόους, ήτοι τους Η.Κ. και Θ.Α., κατοίκους Κηφισιάς Αττικής, και τον ομοίως Έλληνα υπήκοο Θ.Π. κατοικο Γενεύης Ελβετίας και γ) τόπος καταρτίσεως της συμβάσεως πώλησεως και παραδόσεως του πλοίου στην εναγομένη είναι η Ελλάδα και δη η πόλη του Πειραιώς, όπως ρητώς συνομολογείται από την εναγομένη με το δικόγραφο των προτάσεων της. Ενόψει, λοιπόν, όλων των ανωτέρω και δη: α) της πραγματικής έδρας των συμβληθεισών στην πώληση του πλοίου εταιριών, από την οποία και κρίνεται η εθνικότητα τους, β) του γεγονότος ότι τα διοικητικά τους συμβούλια αποτελούνται από Έλληνες υπηκόους, εγκατεστημένους στην Ελλάδα, γ) του τόπου συνεδριάσεως των διοικητικών συμβουλίων και λήψεως των σχετικών με τη δραστηριότητα των εταιριών αποφάσεων και δ) του τόπου καταρτίσεως της συμβάσεως πώλησεως και παραδόσεως του πλοίου, κρίνεται ότι το εφαρμοστέο εξ όλων των ειδικών συνθηκών δίκαιο στην ένδικη υπόθεση είναι το ελληνικό. Το γεγονός ότι το μεταβιβασθέν πλοίο έχει σημαία Κύπρου δεν αποτελεί, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, καθοριστικό παράγοντα για την επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου, καθ' όσον η κυπριακή σημαία του πλοίου ανήκει στις λεγόμενες "σημαίες ευκαιρίας" (ΑΠ 424/1995 ΕΝΔ 23 124), και ως εκ τούτου ο εν λόγω σύνδεσμος με την Κυπριακή Δημοκρατία κρίνεται χαλαρός. Τέλος, ούτε η κατοικία του ενός εκ των διευθυντών της πωλήτριας εταιρίας Θ.Π. (Γενεύη Ελβετίας) δύναται να θεωρηθεί ότι αποτελεί ισχυρό συνδυαστικό στοιχείο, ικανό να οδηγήσει στην εφαρμογή του ελβετικού ουσιαστικού δικαίου, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτός δεν είναι ο μόνος διευθυντής αυτής, αλλά ένας από τους τρεις, ο οποίος μάλιστα ασκούσε από κοινού με τους λοιπούς (εγκατεστημένους στην Ελλάδα), τη διοίκηση της εταιρείας. [...]

Κατά τη διάταξη του άρθρου 264 ΚΠολΔ "Αν η διαφορά υπάγεται σε διαιτησία, το δικαστήριο παραπέμπει την υπόθεση στη διαιτησία, διατηρούνται όμως οι συνέπειες της άσκησης της αγωγής. Αν πάψει να ισχύει η συμφωνία της διαιτησίας, η υπόθεση επαναφέρεται με κλήση". Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 8 Ν. 2735/1999 "Διεθνής Εμπορική Διαιτησία" "1. Το δικαστήριο, ενώπιον του οποίου ασκείται αγωγή σε υπόθεση, για την οποία υπάρχει συμφωνία διαιτησίας, παραπέμπει την υπόθεση στη διαιτησία μετά από αίτημα ενός από τους

διαδίκους, εφ' όσον υποβάλλεται κατά την πρώτη συζήτηση στο ακροατήριο, εκτός αν το δικαστήριο διαπιστώσει ότι η συμφωνία διαιτησίας είναι άκυρη, ανενεργός ή μη επιδεκτική εφαρμογής. 2. Η εκκρεμοδικία της παραγράφου 1 δεν εμποδίζει την έναρξη ή τη συνέχιση της διαιτητικής διαδικασίας και την έκδοση διαιτητικής απόφασης". Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 2 της από 10.6.1958 Συμβάσεως της Νέας Υόρκης "Περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", η οποία κυρώθηκε και ισχύει στην Ελλάδα με το Ν.Δ. 4220/19.9.1961 και υπερισχύει πάσης αντιθέτου διατάξεως του εσωτερικού δικαίου (ΟΛΑΠ 8/1997 ΕΛΛΔνη 38 764) "1. Έκαστον των συμβαλλομένων Κρατών αναγνωρίζει τη συμφωνία δια της οποίας τα μέρη υποχρεούνται να υποβάλλωσιν εις διαιτησίας απάσας τας διαφοράς ή ωρισμένας εκ των διαφορών, αίτινες ανεφύησαν ή ηδύναντο να αναφύωσι μεταξύ των, αναφορικώς προς συγκεκριμένην έννομον σχέσιν, συμβατικήν ή εξωσυμβατικήν, αναφερομένην εις θέμα επιδικιόν ρυθμίσεως δια διαιτησίας. 2. Νοείται δια του όρου "έγγραφος συμφωνία" διαιτητική ρήτρα περιληφθείσα εν συμβάσει ή συνυποσχετικόν, άτινα υπεγράφησαν υπό των μερών ή περιεχόμενα εις ανταλλαγήν επιστολών ή τηλεγραφημάτων". Από τις ανωτέρω διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι εάν σε σύμβαση (εμπορικού ή μη χαρακτήρα) έχει τεθεί ρήτρα περί υπαγωγής του συνόλου ή μέρους των εξ αυτής αναφουμένων διαφορών σε διαιτησία στην αλλοδαπή, το πολιτικό Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου προβλήθηκε εγκαίρως από διάδικο (κατά τα άρθρα 263 και 870 ΚΠολΔ - ΑΠ 1006/1999 ΕΛΛΔνη 40 1714) η ένσταση υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία, έχει την εξουσία να κρίνει παρεμπιπτόντως το κύρος της συμφωνίας αυτής κατά το δίκαιο που διέπει τον τύπο και το περιεχόμενο αυτής, κατά τις διατάξεις των άρθρων 11 και 25 ΑΚ (ΕφΠειρ 278/1989 ΕΕμπΔ 1989 277, Β. Βαθρακοκόιλης, όπ. π., Τ. Β`, 1994, υπό το άρθρο 264, αριθ. 2, Σπ. Βρέλλης, Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο, 1988, σ. 141). Στην προκειμένη περίπτωση, αποδεικνύεται ότι μεταξύ της δεύτερης καθ` ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης και της ελληνικής εταιρίας υπό την επωνυμία "Σ.Κ.Σ. ΑΕ" που ενεργούσε για λογαριασμό κατονομασθησομένης κυπριακής εταιρίας, καταρτίσθηκε - υπό το συνήθη στις ναυτιλιακές συναλλαγές σταθερό τύπο Μ.Ο.Α. (Memorandum Of Agreement) SALEFORM 1993 - το από 23.10.2002 ιδιωτικό συμφωνητικό, με αντικείμενο την πώληση του πλοίου "Τ" από την πρώτη στη δεύτερη. Σύμφωνα με τον υπ` αριθ. 16 όρο του ως άνω ιδιωτικού συμφωνητικού (υπό τον τίτλο "Διαιτησία") "Αυτή η συμφωνία θα διέπεται και θα ερμηνεύεται σύμφωνα με το Αγγλικό Δίκαιο και οποιαδήποτε διαφορά που θα προκύπτει από αυτή τη συμφωνία θα παραπέμπεται σε διαιτησία στο Λονδίνο σύμφωνα με το Νόμο περί Διαιτησίας του 1950 και 1979 ή με οποιαδήποτε νομοθετική ρύθμιση ή επαναφορά σε ισχύ αυτού επί του παρόντος, ενώ ένας διαιτητής θα ορίζεται από κάθε μέρος. Με τη λήψη από το ένα μέρος του διορισμού εγγράφως του διαιτητή του άλλου μέρους, αυτό το μέρος θα διορίζει το διαιτητή του εντός δεκατεσσάρων ημερών, ενώ σε περίπτωση παράλειψης η απόφαση του μοναδικού διορισθέντος διαιτητή θα εφαρμόζεται. Εάν οι δύο διαιτητές που διορίσθηκαν δεόντως δεν συμφωνούν, αυτοί θα διορίζουν έναν επιδιαιτητή, του οποίου η απόφαση θα είναι οριστική. Οποιαδήποτε διαφωνία που θα προκύπτει από αυτή τη Συμφωνία θα παραπέμπεται σε Διαιτησία στο Λονδίνο. Το δίκαιο της Αγγλίας θα διέπει αυτή τη Συμφωνία". Επομένως, αποδεικνύεται ότι στο από 23.10.2002 ιδιωτικό συμφωνητικό πώλησεως διαλαμβάνεται έγγραφη ρήτρα περί παραπομπής των εξ αυτού διαφορών στη Διαιτησία Λονδίνου. Η ρήτρα αυτή, η οποία καλύπτεται από τις τεθείσες στο ως άνω ιδιωτικό συμφωνητικό υπογραφές του πρώτου καθ` ου η προσεπίκληση -παρεμπιπτόντως εναγομένου, ως νομίμου εκπροσώπου της δεύτερης καθ` ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης, και του Μ.Σ., ως νομίμου εκπροσώπου της εταιρίας υπό την επωνυμία "Σ.Κ.Σ. ΑΕ" είναι έγκυρη και ισχυρή, η δε κατ` αρχήν ισχύς αυτής δεν αμφισβητείται ειδικώς από τα διάδικα μέρη. Εντούτοις, η ισχύς αυτής σαφώς περιορίζεται μεταξύ των συμβαλλομένων

στο από 23.10.2002 ιδιωτικό συμφωνητικό μερών, ήτοι της δεύτερης καθ' ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης, ως πωλήτριας του πλοίου "Τ", και της εταιρίας υπό την επωνυμία "Σ.Κ.Σ. ΑΕ" ή της υποδειχθησομένης από αυτήν κυπριακής εταιρίας και ήδη της προσεπικαλούσας - παρεμπιπτόντως ενάγουσας, ως αγοράστριας αυτού, δηλαδή δεν καταλαμβάνει τους πρώτο και τρίτη των καθ' ων η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένων, οι οποίοι δεν έχουν την ιδιότητα των συμβαλλομένων στην εν λόγω σύμβαση πωλήσεως. Κατά συνέπεια, ως προς τους τελευταίους, η ένσταση υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία είναι απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, κατά παραδοχή του σχετικού ισχυρισμού της προσεπικαλούσας -παρεμπιπτόντως ενάγουσας. Περαιτέρω, καθ' όσον αφορά στη δεύτερη καθ' ης η προσεπίκληση -παρεμπιπτόντως εναγομένη, η κρινομένη ένσταση πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να παραπεμφθεί κατ' άρθρο 264 παρ. 1 ΚΠολΔ η αγωγή στη Διαιτησία Λονδίνου κατά τα οριζόμενα στον υπ' αριθ. 16 όρο του από 23.10.2002 ιδιωτικού συμφωνητικού πωλήσεως, ο οποίος, κατά την αληθή έννοια αυτού, καλύπτει οποιαδήποτε διαφορά από την εν λόγω σύμβαση, άρα καλύπτει και τη διαφορά από την παράβαση του υπ' αριθ. 9 όρου αυτής, ο οποίος ορίζει ότι "Οι Πωλητές εγγυώνται ότι το πλοίο κατά το χρόνο της παράδοσης είναι ελεύθερο από κάθε ναύλωση, βάρος, υποθήκες και/ή ναυτικά προνόμια και/ή άλλα χρέη και/ή αξιώσεις οποιεσδήποτε. Οι πωλητές δια του παρόντος αναλαμβάνουν την υποχρέωση να αποζημιώσουν τους Αγοραστές για όλες τις συνέπειες των απαιτήσεων, περιλαμβανομένων και των απαιτήσεων του πληρώματος που γεννήθηκαν προ του χρόνου παραδόσεως ...", και δη ανεξαρτήτως του εάν η παράβαση του εν λόγω συμβατικού όρου συνιστά εν ταυτώ και αδικοπραξία υπό την έννοια του άρθρου 914 ΑΚ. Η δικαστική δαπάνη της δεύτερης καθ' ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης θα επιβληθεί στην προσεπικαλούσα - παρεμπιπτόντως ενάγουσα, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό, διότι, κατά την άποψη που το Δικαστήριο δέχεται ως ορθότερη, η παραπέμπουσα σε διαιτησία απόφαση είναι οριστική ως εξομοιουμένη με παραπεμπτική κατ' άρθρο 46 ΚΠολΔ απόφαση (ΑΠ 738/2001 ΕλλΔνη 43 720) και για το λόγο αυτό διαλαμβάνει διάταξη περί δικαστικής δαπάνης (Β. Βαθρακοκοίλης, όπ. Τ. Α', 1996, υπό το άρθρο 176, αριθ. 35, και Τ. Β', 1994, υπό το άρθρο 264, αριθ. 7). Μετά ταύτα, με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η υπό κρίση προσεπίκληση μετά της ενωμένης σ' αυτήν παρεμπίπτουσας αγωγής (για το αντικείμενο της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου μετά την παραδεκτή τροπή του αιτήματος της παρεμπίπτουσας αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό) παρα-δεκτώς εισάγεται προς εκδίκηση ως προς τον πρώτο και την τρίτη των καθ' ων η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένων κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο τυγχάνει καθ' ύλην λόγω ποσού (άρθρα 8, 9, 10, 12 παρ. 1 και 14 παρ. 2 ΚΠολΔ) και κατά τόπον λόγω συνάφειας προς την κυρία αγωγή (άρθρο 31 παρ. 1 ΚΠολΔ). Συνακολούθως, το Δικαστήριο αυτό έχει και διεθνή δικαιοδοσία προς εκδίκηση της προκειμένης διαφοράς (άρθρα 3 παρ. 1 και 4 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 6 παρ. 2 του Κανονισμού 44/2001 του Συμβουλίου της 22.12.2000, L 12/16.1.2001, "Για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις", η οποία αντικατέστησε τη Διεθνή Σύμβαση των Βρυξελλών, κυρωθείσα στην Ελλάδα με το Ν. 1844/1988). Εντούτοις, ως προς την τρίτη των καθ' ων η προσεπίκληση -παρεμπιπτόντως εναγομένη η κρινομένη προσεπίκληση -παρεμπίπτουσα αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη ελλείψει της και αυτεπαγγέλτως ερευνωμένης από το Δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης διαδικαστικής προϋποθέσεως της παθητικής νομιμοποίησεως (ΕφαΘ 9586/1998 ΕλλΔνη 40 1179, ΕφαΘ 10832/1986 ΑρχΝ 38 781, ΕφαΘ 990/1980 ΕλλΔνη 19 277, Β. Βαθρακοκοίλης, όπ. π., Τ. Α', 1996, υπό το άρθρο 68, αριθ. 6, 11, 12 και 20), διότι, και αληθών υποτιθεμένων όσων εκτίθενται στο αγωγικό δικόγραφο, αυτή δεν έχει την ιδιότητα του δικονομικού εγγυητή, καθ'

όσον δεν συνδέεται συμβατικώς με την προσεπικαλούσα - παρεμπιπτόντως ενάγουσα, ενώ δεν αποδίδονται σε αυτήν συγκεκριμένες παράνομες και υπαίτιες πράξεις ή παραλείψεις, ικανές να θεμελιώσουν ιδία (αυτοτελή) ευθύνη αυτής εξ αδικοπραξίας, μη αρκούντων προς τούτο :

α) της ιδιότητας αυτής ως διαχειρίστριας ή εφοπλίστριας του πλοίου "Τ" και β) του γεγονότος ότι ο πρώτος των καθ' ων η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγόμενος είναι μέλος του διοικητικού συμβουλίου αυτής και νόμιμος εκπρόσωπος της, με την περαιτέρω σημείωση ότι στο κρινόμενο δικόγραφο δεν παρατίθεται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο ότι μεταξύ της προσεπικαλούσας - παρεμπιπτόντως ενάγουσας και της δεύτερης καθ' ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως ενάγουσας είχε καταρτισθεί σύμβαση εγγυήσεως με αντικείμενο την δημιουργία ιδίας ευθύνης της τελευταίας για την έλλειψη βαρών, υποθηκών, χρεών κλπ. (αλλά γίνεται απλή αναφορά σε παροχή "εγγράφων διαβεβαιώσεων" περί τοιαύτης ελλείψεως), ούτε διαλαμβάνεται όρος με τέτοιο περιεχόμενο στο από 23.10.2002 Μ.Ο.Α. Περαιτέρω, ως προς τον πρώτο καθ' ου η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως αγωγή, καθ' ο μέρος η τελευταία ερείδεται στις περί αδικοπραξίας διατάξεις (άρθρα 914 επ. ΑΚ), αυτή είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η υπαίτια ζημιολόγος πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάζεται η σύμβαση, είναι δυνατόν, πέραν της αξιώσεως από τη σύμβαση, να επιστηρίξει και αξίωση από αδικοπραξία, εάν και χωρίς τη συμβατική σχέση διαπραττομένη, θα ήταν παράνομη καθ' εαυτήν, ως αντικείμενη στην επιβαλλομένη από τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ γενική δικαιοκή αρχή, κατά την οποία όποιος ζημιώσει άλλον παρανόμως και υπαίτιως υποχρεούται να τον αποζημιώσει, χωρίς να απαιτείται προς τούτο η συνδρομή οποιουδήποτε άλλου στοιχείου (ΟΛΑΠ 967/1973 ΝοΒ 22 505, ΑΠ 1145/2003 ΕΝΔ 31 432, ΑΠ 1266/2002 ΕΛΛΔνη 45 481, ΑΠ 836/2002 ΕΛΛΔνη 44 982, ΑΠ 1600/2002 ΕΛΛΔνη 44 766, ΑΠ 1801/2001 ΕΛΛΔνη 43 1350, ΕφΠειρ 286/2004 ΕΝΔ 32 27, ΕφΑΘ 3906/2002 ΕΛΛΔνη 44 224, ΕφΑΘ 6554/2002 ΕΛΛΔνη 46 278, ΕφΑΘ 6026/2001 ΕΛΛΔνη 45 819, ΠολΠρωτΠειρ 2501/2004 αδημ.), στην προκειμένη δε περίπτωση, και αληθών υποτιθεμένων όσων εκτίθενται στο δικόγραφο της κρινομένης προσεπικλήσεως - παρεμπιπτόντως αγωγής, τα επικαλούμενα από την προσεπικαλούσα - παρεμπιπτόντως ενάγουσα πραγματικά περιστατικά, που θεμελιώνουν παραβίαση της συμβάσεως πωλήσεως του πλοίου "Τ" (ιδίως η αναληθής δήλωση της δεύτερης καθ' ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης πωλήτριας εταιρίας, αποτυπωθείσα στον υπ` αριθ. 9 όρο της συμβάσεως, ότι ως άνω πλοίο είναι κατά το χρόνο της μεταβιβάσεως αυτού ελεύθερο "από κάθε ναύλωση, βάρος, υποθήκες και/ή ναυτικά προνόμια και/ή άλλα χρέη και/ή αξιώσεις οποιεσδήποτε"), δεν συνιστούν - αυτοτελώς θεωρούμενα εκτός του πλαισίου της συμβάσεως πωλήσεως - παράνομη και υπαίτια πράξη, δυναμένη να επιστηρίξει και αξίωση εξ αδικοπραξίας, και ως εκ τούτου δεν τίθεται ζήτημα ιδίας ευθύνης του πρώτου καθ' ου η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένου είτε επί τη βάση του άρθρου 71 ΑΚ (ευθύνη οργάνου νομικού προσώπου εξ αδικοπραξίας) είτε κατά τη διάταξη του άρθρου 922 του ιδίου Κώδικα (ευθύνη εκ προστήσεως). Σημειώνεται, περαιτέρω, ότι ευθύνη του πρώτου καθ' ου η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένου δεν θεμελιώνεται ούτε στις περί πωλήσεως διατάξεις, δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι ειδικές προϋποθέσεις άρσεως της αυτοτέλειας του νομικού προσώπου της δεύτερης καθ' ης η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένης, ούτε προβάλλεται ισχυρισμός με το περιεχόμενο αυτό από την προσεπικαλούσα - παρεμπιπτόντως ενάγουσα. Στην τελευταία θα επιβληθεί η δικαστική δαπάνη του πρώτου και της τρίτης των καθ' ων η προσεπίκληση - παρεμπιπτόντως εναγομένων, λόγω της ήττας της (άρθρο 176 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό. Αποδεικνύονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα εξής : Η ενάγουσα στην κυρία αγωγή ασκεί επιχείρηση εφοδιασμού πλοίων με καύσιμα και λιπαντικά σε όλους τους λιμένες της υδρογείου. Στο πλαίσιο της ως άνω εμπορικής δραστηριότητας, μετά από παραγγελία της εταιρίας υπό την επωνυμία "D" SHIPPING CO LTD", η οποία ενεργούσε

κατ' εντολή και για λογαριασμό της εταιρίας υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" πλοιοκτήτριας κατά το χρόνο αυτό του υπό σημαία Κύπρου πλοίου "T" (και ήδη "P" - νηολογίου Λεμεσού με αριθ. ... K.O.X. 21.686, K.K.X. 7.164, Δ.Δ.Σ. ..και με αριθ. I.M.0.8.201.636), πώλησε προς την τελευταία και παρέδωσε στο ως άνω πλοίο στον Πειραιά στις 3.2.2003 ποσότητα 19.442 μετρικών τόνων πετρελαίου καύσεως τύπου Gas Oil, αντί συμφωνηθέντος τιμήματος 5.968, 69 Δολλαρίων Η.Π.Α ή του ισόποσου των 5.518, 65 ΕΥΡΩ, εκδοθέντος του υπ' αριθ. ... τιμολογίου της ενάγουσας στην κυρία αγωγή. Περαιτέρω, μετά από νέα παραγγελία της εταιρίας υπό την επωνυμία "D. SHIPPING CO LTD", η οποία ενεργούσε κατ' εντολή και για λογαριασμό της προαναφερομένης πλοιοκτήτριας του αυτού ως άνω πλοίου, πώλησε προς την τελευταία και παρέδωσε στο πλοίο στον Πειραιά στις 10.2.2003 ποσότητα 30.100 μετρικών τόνων πετρελαίου καύσεως τύπου Gas Oil, αντί συμφωνηθέντος τιμήματος 9.752,40 Δολλαρίων Η.Π.Α. ή του ισόποσου των 9.017, 06 ΕΥΡΩ, εκδοθέντος του υπ' αριθ. ... τιμολογίου της ενάγουσας στην κυρία αγωγή. Σύμφωνα με ρητό όρο των σχετικών συμφωνητικών (ακριβέστερα : εγγράφων επιβεβαιώσεως των σχετικών παραγγελιών), τα οποία η ενάγουσα στην κυρία αγωγή απέστειλε στην προαναφερομένη εταιρία υπό την επωνυμία "D SHIPPING CO LTD", η πληρωμή των προαναφερομένων τιμολογίων έπρεπε να λάβει χώρα εντός τριάντα (30)ημερών από της παραδόσεως εκάστου φορτίου. Εντούτοις, το συνολικό τίμημα των προαναφερομένων τιμολογίων, ύψους 15.721,09 Δολλαρίων Η.Π.Α. ή του ισόποσου των 14.535,71 ΕΥΡΩ, δεν καταβλήθηκε εντός της συμφωνηθείσας προθεσμίας των τριάντα ημερών. Όπως έχει ήδη αναφερθεί ανωτέρω στο σκεπτικό, κυρία του πλοίου κατά το χρόνο των ενδίκων εφοδιασμών ήταν η εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD", η οποία εφέρετο εδρεύουσα στη Λευκωσία της Κύπρου. Μόλις δύο ημέρες μετά το δεύτερο εφοδιασμό, η ως άνω κυρία του πλοίου "T" μεταβίβασε την κυριότητα αυτού στην εναγομένη στην κυρία αγωγή, αντί τιμήματος 3.000.000 Δολλαρίων Η.Π.Α., σε εκτέλεση του από 23.10.2002 Μνημονίου (Προσυμφώνου)Αγοραπωλησίας (Memorandum Of Agreement - M.O.A.), το οποίο καταρτίστηκε υπό το γνωστό στις ναυτιλιακές συναλλαγές τύπο "SALEFORM 1993" μεταξύ της προαναφερομένης κυρίας του πλοίου και της ελληνικής εταιρίας υπό την επωνυμία "Σ.Κ.Σ. ΑΕ", που ενεργούσε για λογαριασμό κατονομασθησομένης κυπριακής εταιρίας. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι το πλοίο "T" αποτελούσε το μοναδικό περιουσιακό στοιχείο της εταιρίας υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" ("μονοβάπορη" εταιρία), γεγονός, το οποίο η εναγομένη στην κυρία αγωγή σαφώς γνώριζε, αυτό μεταβιβάσθηκε στην τελευταία ως σύνολο "περιουσίας" ή "επιχειρήσεως" υπό την έννοια του άρθρου 479 ΑΚ και ως εκ τούτου η εναγομένη στην κυρία αγωγή υποχρεούται -ευθυνόμενη μέχρι την αξία της μεταβιβαζόμενης περιουσίας - να καταβάλει τα ως άνω ποσά (χρέη δημιουργθέντα προ της μεταβιβάσεως του πλοίου) στην ενάγουσα στην κυρία αγωγή, διατηρούμενης της ευθύνης της αρχικής κυρίας του πλοίου. Η εναγομένη στην κυρία αγωγή ισχυρίζεται από πλευράς της προς απόκρουση της αγωγής ότι τα εν λόγω χρέη, τα οποία δεν γνώριζε κατά το χρόνο της μεταβιβάσεως του πλοίου, δεν βαρύνουν την προηγούμενη κυρία του πλοίου εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" ως πλοιοκτήτρια, ήτοι ως εκμεταλλεζόμενη εμπορικώς ανήκον στην κυριότητα αυτής πλοίο, αλλά προέρχονται εξ εφοπλισμού, και συγκεκριμένα, από την εμπορική εκμετάλλευση του πλοίου "T" εκ μέρους της εταιρίας υπό την επωνυμία "D. SHIPPING CO LTD", η οποία υπό το κάλυμμα της "διαχειρίσεως" ασκούσε τον εφοπλισμό του πλοίου, και ως εκ τούτου, μετά τη μεταβίβαση αυτού στην εναγομένη, δεν τίθεται ζήτημα εφαρμογής του άρθρου 479 ΑΚ, διότι η ευθύνη του κυρίου του πλοίου για τις απαιτήσεις εκ του εφοπλισμού είναι αντικειμενική και πραγματοπαγής, όπως αναλυτικώς εκτίθεται ανωτέρω στο σκεπτικό της παρούσας. Εντούτοις, από την εκτίμηση του συνόλου του αποδεικτικού υλικού το Δικαστήριο άγεται στην κρίση ότι η εταιρία υπό την επωνυμία "D. SHIPPING CO LTD" δεν ασκούσε τον εφοπλισμό του πλοίου "T", αλλά ήταν

η διαχειρίστρια αυτού, υπό την ιδιότητα δε αυτή μερίμνησε για τη διεκπεραίωση των αναγκαίων για την παραγγελία των επιδίκων ποσοτήτων καυσίμων ενεργειών στις 3.2.003 και στις 10.2.2003. [...]

Ενόψει των ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι η εταιρία υπό την επωνυμία "D. SHIPPING CO LTD", υπό την ιδιότητα της διαχειρίστριας του πλοίου "T", συνεβλήθη με την ενάγουσα στο όνομα και για λογαριασμό της προαναφερομένης πλοιοκτήτριας εταιρίας και για το λόγο αυτό τα έννομα αποτελέσματα των ενδίκων συμβάσεων πωλήσεως επέρχονται ευθέως στο πρόσωπο της τελευταίας, είναι δε αδιάφορο για την κατάφαση της εκ του άρθρου 479 ΑΚ ευθύνης της εναγομένης στην κυρία αγωγή το εάν γνώριζε ή όχι την ύπαρξη των εν λόγω χρεών. Περαιτέρω, η εναγομένη στην κυρία αγωγή ισχυρίζεται ότι απαραδέκτως ενάγεται μόνο αυτή και όχι η δικαιιοπάροχος αυτής εταιρία υπό την επωνυμία "O. SHIPPING CO LTD" και ότι η επίδικη απαίτηση έχει υποκύψει στην ενιαύσια παραγραφή των άρθρων 289 αριθ. 3 και 291 παρ. 1 ΚΙΝΔ, δεδομένου ότι η υπό κρίση αγωγή έπρεπε να έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και κατά της συμβατικής οφειλέτιδος της ενάγουσας στην κυρία αγωγής, ήτοι κατά της προαναφερομένης εταιρίας. Εντούτοις, και οι ισχυρισμοί αυτοί τυγχάνουν αβάσιμοι και απορριπτέοι για τους εξής λόγους : Η διάταξη του άρθρου 479 ΑΚ θεσπίζει περίπτωση σωρευτικής *ex lege* αναδοχής χρέους (ΠολΠρωτΠειρ 954/1990 ΕΕμπΔ 42 307): Δεν προστίθεται στη θέση του αρχικού οφειλέτη ένας άλλος οφειλέτης χωρίς τη σύμπραξη του δανειστή, αλλά προστίθεται ένας νέος οφειλέτης (ο αποκτών) δίπλα στον αρχικό οφειλέτη (τον μεταβιβάζοντα). Η διασφάλιση του δανειστή δεν επιτυγχάνεται με τη διατήρηση της υπεγγυότητας του ενεργητικού ορισμένης περιουσίας, μεταβιβαζόμενης από τον αρχικό οφειλέτη σε κάποιον άλλο πρόσωπο, αλλά με τη δημιουργία μιας πρόσθετης προσωπικής οφειλής του αποκτώντος την επιχείρηση ή την περιουσία, ο οποίος, πάντως, σύμφωνα με την ίδια διάταξη, υπέχει υποχρέωση ως εις ολόκληρον οφειλέτης, όχι απεριορίστως, αλλά μέχρι της αξίας των μεταβιβαζόμενων στοιχείων (ευθύνη *pro viribus*, ήτοι ευθύνη δια της όλης ιδίας περιουσίας του αποκτώντος, αφού πρόκειται για σωρευτική *ex lege* αναδοχή χρέους - ΕφΠειρ 682/2004 ΕΝΔ 32 433, ΕφΠειρ 702/1994 ΕλλΔνη 36 677, Φ. Δωρής, Η νομική θέση των δανειστών του πλοίου σε περίπτωση μεταβίβασης της κυριότητας του, εις 1ο Διεθνές Συνέδριο Ναυτικού Δικαίου, Η Προστασία των Ναυτικών Δανειστών, Πειραιάς, 28 - 30 Μαΐου 1992, Πρακτικά και Εισηγήσεις, σ. 305 επ., Γ. Αρχανιωτάκης, Μεταβίβαση περιουσίας ή επιχείρησης - Ένταξη της ΑΚ 479 στο σύστημα προστασίας των δανειστών από την αφερεγγυότητα του οφειλέτη, 1997, σ. 335 επ.). Κατά συνέπεια, εφ' όσον ο αποκτών περιουσία ή επιχείρηση προσλαμβάνει τη θέση εις ολόκληρον υπόχρεου, δύναται, κατ' επιλογή του ενάγοντος δανειστού, να εναχθεί είτε αυτοτελώς είτε συγχρόνως με τον μεταβιβάζοντα είτε διαδοχικώς (Κρητικός, εις ΕρμΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, Τ. ΙΙ, Γενικό Ενοχικό, 1979, υπό το άρθρο 479, αριθ. 41, Γ. Αρχανιωτάκης, όπ. π., σ. 347) και δεν δύναται να προβάλει την ένσταση παραγραφής της απαιτήσεως κατά του δανειστή, σε περίπτωση που αυτός επιλέξει να μην εναγάγει τον μεταβιβάζοντα την περιουσία και αμέσως ενεχόμενο έναντι αυτού, στην προκειμένη δε περίπτωση η ενάγουσα στην κυρία αγωγή έχει ασκήσει εμπροθέσμως την κρινομένη αγωγή (άρθρα 289 αριθ. 3 και 291 παρ. 1 ΚΙΝΔ) κατά της εναγομένης στην κυρία αγωγή - αποκτήσας ως "επιχείρηση" το πλοίο "T".